

KERSTIN CIER

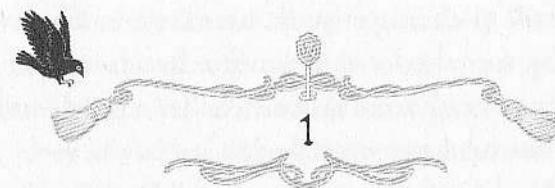

CASTELUL DIN NORI

Traducere: Iulia Dromerescu

București, 2020

Prima mea zi ca bonă amenință să se transforme într-un fiasco total.

— Ești cea mai proastă bonă din lume, Fanny Funke, și-a spus părerea Don, în timp ce alergam după ei și strigam: „Băieți! Nu e amuzant! Întoarceți-vă imediat!”

— *Da, sigur, cum să nu!* s-a maimuțărit Don. *Altfel voi fi concediată.*

Era foarte posibil. Și apoi, a fost suficient un singur minut de neatenție. În apărarea mea: copiii se pierd din ochi, în zăpadă, mai repede decât ați crede, când se strecoară intenționat și, pe deasupra, poartă hanorace albe, pantaloni de schi albi și căici albe. Asemenea îmbrăcăminte ar trebui interzisă prin lege. Nu puteau ajunge prea departe. Pe deal, pătura scăpitoare de zăpadă era neatinsă. Aici, în partea de vest a hotelului, deși spațiul era restrâns, existau suficiente ascunzători pentru copii mărunței și vicleni, în haine de camuflaj, care s-ar fi putut ascunde după mormane de zăpadă, copaci singuratici, stive de lemn pentru foc și proeminențe ale clădirii.

Am mijit ochii ca să pot infrunta lumina. Pentru seară și în timpul sărbătorilor de Crăciun, prognoza meteo anunțase din nou ninsori, însă acum cerul încă era de un albastru luminos, iar zăpada scânteia, la întrecere

cu ferestrele și cu acoperișurile îmbrăcate în aramă ale turnurilor, turnulețelor și lucarnelor. În schimb, jos, în vale, atârna o ceată densă încă de ieri. Acest gen de vreme adusese hotelului supranumele de *Castelul din nori*.

— Neobișnuit de calm, nu-i aşa? Don Burkhardt Junior mi-a adus aminte că nu era momentul potrivit să admir frumusețea peisajului montan elvețian. Nu și dacă micuții or fi înghețat deja...

Don ședea pe sania cea mare, cu care se aduceau lemnele de foc la intrarea în pivniță, își bălăngănea picioarele și lingea o înghețată la cornet, pe care, probabil, o ceruse singur de la bucătărie. Pur și simplu răsturnase lemnele de foc în zăpadă, în fața panoului pe care scria „Bine ați venit la Castelul Janvier”.

Gheța mi-a dat o idee.

— Hei, băieți! N-ați vrea să mâncați o înghețată delicioasă? am strigat.

Dar nu mi-a răspuns decât tăcerea.

Don a chicotit vesel.

— N-ar fi trebuit să te lași distrasă de la obligațiile tale de acel muncitor sezonier din Cehia, Fanny Funke.

— Te rog să aduni lemnele, dacă nu vrei să fii certat, am răspuns eu.

Deși Don, la cei nouă ani ai săi, era mic și îndesat, iar născutul lui cârn și ochii căprui strălucitori îl făceau să pară complet nevinovat, în secret îmi era teamă de el. Nimic din ce spunea nu suna vreodată potrivit vîrstei, iar iritarea era dublă, fiindcă avea o voce de copil luminosă, cu un accent elvețian plăcut, ușor peltic, care te

topea. Obiceiul lui straniu de a se adresa întotdeauna oamenilor cu nume și prenume, uneori completate de informații privind locul, vîrstă sau adjective – *Ți s-a dus un fir de la ciorapi, Fanny Funke, șaptesprezece ani, din Achim, de lângă Bremen* – avea ceva ciudat de amenințător, de parcă ar fi fost desprins dintr-un film despre mafie, când cineva șoptea „Știu unde locuiești”, ca să lase un cap de cal în fața ușii, dacă apărea oportunitatea. Dacă aveai norocul că.

Don și părinții lui erau oaspeți vechi la hotel, iar băiețelul era familiarizat cu locurile. Toată ziua nu facea decât să fugă prin încăperi, ascultând conversații și făcând trăsnăi, purtându-se de parcă hotelul și oaspeții îi aparțineau. Indiferent dacă erai oaspete sau faceai parte din personal, Don știa totul despre tine, într-un chip absolut nefiresc. Chiar dacă i se interzise să se mai uite în dosarele personalului, era înfricoșător cât de multe amănunte își amintea.

Lifturi de marfă, birouri sau pivnițe, Don prefera să se aventureze acolo unde oaspeții nu aveau acces, și, fiindcă era atât de mic și de dulce, rareori suporta consecințele. Când nu putea încânta cu privirea lui inocentă, intimida oamenii adresându-li-se pe numele întreg și menționându-și „accidental” tatăl, pe Don Burkhardt Senior, și relațiile sale amicale cu unul dintre cei doi frați Montfort, care erau proprietarii hotelului. Încercam să nu las să transpară că metodele lui mafiofe aveau vreun efect asupra mea. Numai alătăieri ce îl prinsesem ștergându-și mâinile murdare de ciocolată de

draperiile de catifea brodată din vestibul mic de la al doilea etaj, meticulos și deliberat. Mi-a salutat indignarea cu un zâmbet superior.

— Oh, Fanny Funke, din Achim, de lângă Bremen, care a renunțat la școală, are, în mod evident, o slăbi-ciune pentru draperiile oribile!

Într-adevăr, mă scandalizasem: toate draperiile și pernuțele de la acel etaj erau cusute din același material minunat, de un roșu intens, brodate cu păsărele și rânduri de flori din fir auriu. Nu trebuia să fi specialist ca să-ți dai seama cât de scumpe erau, chiar dacă nuanța de roșu se mai decolorase odată cu vremea. Dacă îți treceai mâna cu grijă peste cusături, aproape că simțeai catifeaua „torcând”.

— În plus, nu este datoria ta, cameristă asistentă Fanny Funke, cu pistriu caraghioși, să păstrezi curățenia aici? întrebăse Don. Cu două zile înainte, nu mă ocupam încă de îngrijirea copiilor, ci de gospodărie. Cât bani crezi tu că lasă tata la acest hotel, în fiecare an? Și pe cine crezi că ar da afară de aici, pe mine sau pe tine? În locul tău, aş fi zis mersi că e vorba doar despre ciocolată și aş fi încercat să curăț petele foarte repede, înainte ca domnișoara Müller să citeze iar din Levitic. (De unde cunoștea asemenea exprimări? Nici măcar bunica nu vorbea aşa!)

— În locul tău, aş lua-o la goană înainte să te altoiesc cu pămătuful! am zis, însă Don țopăise doar pe loc, râنجind, perfect conștient că ieșise victorios. De domnișoara Müller, șefa personalului, nu mă temeam mai mult decât

de el. Și, în timp ce frecam petele de ciocolată de pe suprafața de catifea, m-am trezit că simt, într-adevăr, o vagă recunoștință că era vorba doar despre ciocolată.

— Dacă va fi cineva certat aici, tu ești aia, a spus Don și a mai lins din înghețată. Ai flirtat cu Iaromir Novak, treizeci și opt de ani, purtător de mustăcioară, în loc să fii atentă la copii. Pot depune oricând mărturie.

— Nu am flirtat, am spus eu, și aşa și era. L-am ajutat pe Iaromir să descâlcească ghirlandise luminoase. Intră și asta în atribuțiile mele. Eram, ce-i drept, nu doar bonă, fiindcă, potrivit descrierii slujbei, interna de la hotel era „fată bună la toate” și „cu atribuții flexibile”.

Don a cătinat din cap.

— Ai surâs, și-ai dat șuvițele de păr după ureche și și-ai arătat gâtul – toate sunt indicații corporale ale ritualului de curtare feminin.

— Prostii! am spus, iritată. Iaromir este mult prea în vîrstă pentru mine și are nevastă și copii în Cehia, pe care-i iubește. Și, chiar dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai Tânăr, și singur pe deasupra, tot nu aş fi flirtat cu el. Eu nu flirtam, punct. Chiar și cuvântul „flirt” mi se părea de speriat. În plus... M-am întrerupt. Chipul lui Don dezvăluia limpede cât de mult îl înveselea că mă apăram atât de vehement. Îi confirmă, de fapt, cât de mult îl luam în serios. Dar era ultimul lucru pe care voiam să-l recunosc.

— Deci, care-i treaba? I-ai văzut pe gemeni sau nu? am întrebat eu.

Don și-a schimbat imediat tactica.

— De fapt, știu unde s-au ascuns. M-a privit cu o expresie care l-ar fi făcut invidios până și pe Bambi. Îți spun, dacă mă rogi frumos de tot.

— Te rog, am spus, deși ar fi trebuit mai bine să știu.

— De două ori! a cerut Don.

— Te rog, te rog, am spus, scrâșnind din dinți.

Don a râs, bucuros.

— Îți voi spune acum de ce ești o bonă atât de proastă: nu dai nici pe departe senzația firească de autoritate. Copiii simt asta.

— Iar eu îți voi spune de ce nu ai niciun prieten: nu dai nici pe departe senzația firească de amabilitate. Deja rostisem cuvintele, când mi-am dat seama cât de răutăcioase erau. Rușinată, mi-am mușcat buza. Trebuie că eram, într-adevăr, cea mai proastă bonă din lume, o dată fiindcă reușisem să rătăcesc doi copii de șase ani care cântăreau cât o pană fiecare, doar întorcând capul pentru o clipă, și apoi pentru că simteam nevoie de a-l înfunda pe Bambi în persoană. Obținusem poziția de internă la hotel doar fiindcă menționasem experiența cu cei doi frați mai mici, dând astfel impresia că eram foarte răbdătoare și pricepută la copii.

— Au! Don aproape că reușise să mă calce pe picior cu sania, însă am reușit să depășesc momentul fără să cad. Halal pricepere la copii! Copiii erau ciuma personalificată. Dar asta nu conta: pe doi dintre ei trebuia să-i găsesc. Pe al treilea intenționam să-l ignor.

— Băieță! Heee! Am încercat să adopt o voce prietenoasă și deloc stresată, de parcă ne-am fi jucat de-a

v-ați ascunselea. Nu s-a clintit nimic. Mai devreme, nu puteau să-și țină gura o secundă și mai vorbeau și în rime prostetești. Dacă mi-aș fi amintit prenumele lor! Erau englezeti și se doreau moderne...

— Josh, Ashley? Unde sunteți? Nu mai vreți să facem omul de zăpadă? Am găsit un morcov superb pentru nas.

Don a chicotit iar.

— Nici măcar nu le cunoști numele, Fraieră-Fanny. Cred că poți găsi alt rost pentru morcovul ăla. Renunță!

M-am prefăcut că nu îl aud. În niciun caz nu aveam de gând să renunț. În ultimele trei luni, mă confruntasem cu provocări complet diferite și, la cum arăta situația la o primă vedere, nu le puteam adapta aici. Treaba mea era să îi supraveghez pe cei doi gemeni Bauer (Laramy? Jason?) în timp ce se jucau în aer liber, iar părinții lor despachetau în liniște. Exact asta părea că fac: copiii ăștia nesuferiți se distrau de minune, fiindcă reușiseră să fugă și să se ascundă. În aer liber.

— Ai auzit vreodată de nerrespectarea îndatoririlor, viitoare ex-internă Fanny Funke? Don și-a lins înghețata. Sper că ai o asigurare solidă. Dacă aş fi în locul tău, m-aș ruga să nu cadă într-o crevasă. Dacă începe acum să ningă, cainii salvatori nu vor găsi nici urmă de ei.

Am rezistat dorinței de a-mi vârî degetele în urechi. Copilul ăsta era Satana întruchipat. Cu siguranță că nu existau crevase în zonă, însă mi-am auzit vocea ascuțită și temătoare, sugerând:

— V-ar plăcea, de exemplu, să mângâiați o veveriță?

— Nu mușcă ei momeala. Don și-a aruncat cornețul pe jumătate mâncat în zăpadă. Ah, dar nu vreau să fiu nesuferit. Au fugit în direcția aia. A arătat spre noul patinoar pe care bătrânul Stucky și Iaromir îl construise să în ultimele zile, lângă vechiul carusel pentru copii. Cred că voiau să se ascundă în magazia de schiuri.

Chiar atât de fraieră nu eram. În loc să mă îndrept în direcția indicată de arătatorul lui, am pornit în direcția opusă. Și iată că abia străbătusem câțiva metri când am auzit chicoteli înfundate și am văzut mișcându-se o ramură a Bradului Semilună imens în care Iaromir și bătrânul Stucky atârnaseră luminițe, în timpul unei căărări îndrăznețe din noiembrie. Mai precis, Iaromir se căărăse, iar bătrânul Stucky îi ținuse scara. Copacul primise numele de Brad Semilună fiindcă luminițele fuseseră agățate numai în partea dinspre hotel. Aflasem că erau aceleași luminițe de acum treizeci de ani, însă copacul crescuse, iar luminițele nu se înmulțiseră, așa că acum ajungeau doar pentru jumătate dintre ramuri. Când se lăsa seara, o parte a bradului strălucea și făcea cu ochiul spre ferestrele hotelului, în timp ce partea dinspre vale se topea, în tăcere, în bezna noptii – asemenea lunii. Bradul Semilună marca și granița dintre spațiul verde, îngrijit și bine luminat, și natura lăsată în voia ei. Acum, asta nu prea avea importanță, fiindcă totul era acoperit de un strat gros de zăpadă.

Copacul era, într-adevăr, ascunzătoarea perfectă, dacă aveai doar un metru douăzeci. Crengile se îndeseau și se întindeau până jos, iar sub ele era, probabil, pământ

moale și uscat, creând un pat de mușchi și ace de brad, care nu fusese pătruns de zăpadă.

Ca să nu îi sperii pe copii nu m-am apropiat direct, ci am urmat o traекторie precaută, în semicerc.

— Gemenii ăștia Bauer sunt superiste și se ascund atât de bine, am spus, pe un ton regizat. Păcat că nu îi pot găsi și nu le pot arăta surpriza pe care le-am pregătit-o. Și nu implică doar veverițe...

Se auzeau șușoteli de sub brad. Nu mi-am putut stăpâni un rânjet.

Dar bucuria a fost scurtă.

— Nu vă lăsați fraieriți, Jayden și Ash Bauer din Limburg an der Lahn! a strigat Don, din spatele meu. Își părăsise locul de pe sania de lemn, pentru a continua să-mi distrugă viața. Nu are nicio surpriză pentru voi. Și nicio veveriță! Vrea doar să pună laba pe voi și apoi va trebui să mergeți cu ea în casă, la părinții voștri, și gata cu distrația! Rezistați!

— Jayden și Ash sunt prea inteligenți ca să dea ascultare nesăbuitului Don, am spus, plină de speranță, dar copiii se tărau deja de sub brad și traversau, urlând și hohotind, parcarea. Nu am avut de ales decât să alerg după ei. Din nefericire, protejații mei se îndreptau în direcția greșită, îndepărându-se de hotel și alergând spre stradă. Au sărit cu pricere peste obstacolul format de mașina care îndepărta zăpada murdară și gheăță, au traversat și s-au căărărat pe zidul de zăpadă de pe partea cealaltă a drumului.

— Nu! Este periculos! am strigat eu, în timp ce alunecam în urma lor. Era, într-adevăr, periculos. Strada nu era foarte circulată, fiindcă se termina aici, la hotel, însă șerpuia ca o bandă neagră, lucioasă, luând chip de curbe abrupte până în vale, la rândul ei prăpăstioasă. Panta, acoperită de arbuști crescuți răzleț, era mult mai abruptă, și tocmai acolo au început copiii coborârea, râzând voios. Ca niște maimuțici violente, s-au agățat de crengile joase și au coborât ca fulgerul. Spre deosebire de ei, pătura de zăpadă care se dezghețase și înghețase la loc în repetate rânduri nu mi-a suportat greutatea, prăbușindu-se, eu afundându-mă la fiecare pas, cel puțin până la genunchi. Era ca și cum aş fi încercat să alerg pe crusta de caramel a unui bol imens, înclinat, plin cu cremă de zahăr ars.

— Opriți-vă, am strigat eu disperată. Vă rog!

— Vă rog, polog, epilog, bog, mă rog! au chiuit gemenii, plini de veselie. Don avea dreptate. Nu aveam nici urmă de autoritate.

Copiii urcau deja următoarea serpentină, în direcția străzii.

— Acum chiar trebuie să vă opriți! Mi-am scos în grabă piciorul dintr-o groapă foarte adâncă de zăpadă și am încercat să iuțesc pasul. Acolo sunt... urși!

— Urși, pârși, puști, muști, găluști... Fratelui său i s-a părut atât de amuzant, încât s-a așezat și el și a încercat să se dea pe derdeluș.

— Nu face asta! am țipat, alarmată, când am văzut că deja alunecau pe panta abruptă. Ori își rupeau gâtul,

îzbindu-se de vreun copac, ori îi lovea vreo mașină în stradă. Mi s-a părut că deja aud zgomot de motor, aşa că am făcut un extra efort să avansez. Mi-am pierdut echilibrul, am aterizat pe burtă, în zăpadă, și m-am transformat instantaneu în bob cu chip de om. Redistribuirea greutății și suprafața netedă a paltonului meu m-au ajutat să prind viteza, alunecând pe pătura de zăpadă în pantă, și nici brațele mele întinse, nici urletul meu – un soi de „nuuuuuu!” complet lipsit de imaginație – nu m-au putut opri. M-am ciocnit de gemeni, am zburat peste un maldăr de zăpadă și am aterizat direct în stradă. Totul s-a petrecut atât de repede, încât nici măcar nu a fost timp să-mi văd viață trecând prin fața ochilor, într-o succesiune de imagini color.

Copiii au zburat și ei peste zăpadă și au căzut grămadă peste mine. Râsetele lor necontrolate mi-au confirmat că nu pătișeră nimic. În cazul meu, nu eram atât de sigură. Dar, înainte să pot verifica dacă încă trăiam, am auzit un scrâșnet de frâne, urmat aproape imediat de o voce agitată:

— Ati înnebunit? Era să vă calc cu mașina!

L-am înlăturat pe unul dintre gemenii de pe față și am încercat să ridic capul. La nici un metru de noi se afla bara unui automobil. Era o mașină mică, verde-închis, cu număr de Zürich. Portiera se deschise larg și șoferul, un băiat nu cu mult mai mare decât mine, era chiar în fața noastră. Părea speriat de moarte și-l înțelegeam perfect.